

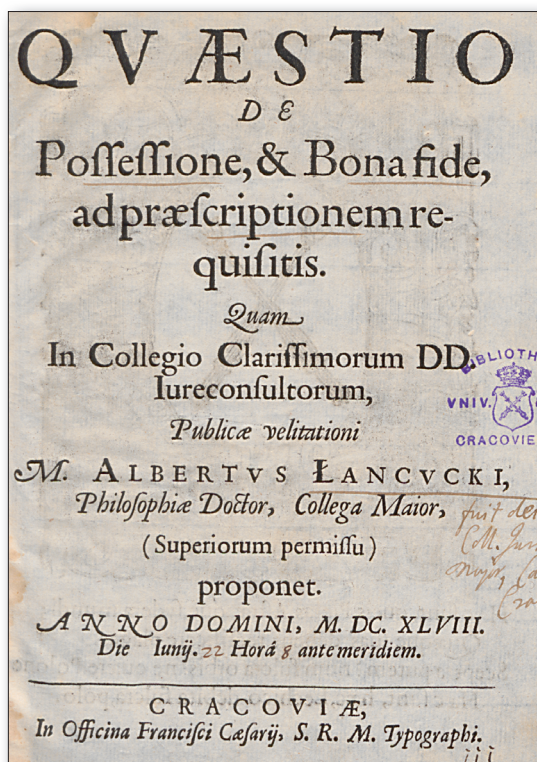
ŁAŃCUCKI WOJCIECH

(ur. ok. 1610 r., zm. 25 VII 1686 r.)

Wojciech Łańcucki pochodził ze Skawiny, był synem tamtejszego mieszczanina Stanisława.

Studia w Uniwersytecie Krakowskim rozpoczął w semestrze letnim 1626 r. W 1633 r. został promowany na bakałarza filozofii, a w 1636 – na magistra sztuk wyzwolonych i doktora filozofii. Od semestru letniego 1637 r. pracował jako docent *extraneus* na Wydziale Filozoficznym, a w 1641 r. wstąpił do Kolegium Mniejszego. Dnia 20 marca 1646 r. powołany do Kolegium Większego, 24 listopada 1646 r. przedstawił tezę inkorporacyjną z dziedziny metafizyki oraz podjął wykłady jako *professor Regius* na Wydziale Filozoficznym. W semestrze zimowym 1647/1648 był dziekanem tego wydziału. Wkrótce podjął studia prawnicze, których owocem była m.in. przedstawiona przezeń 22 czerwca 1648 r. w Kolegium Prawniczym rozprawa z zakresu prawa rzeczowego o posiadaniu i zasiedzeniu (*Quaestio de possessione et bona fide ad praescriptionem requisitis...*, Kraków 1648). Przeprowadzona wówczas dysputacja otworzyła mu drogę do Kolegium Prawników, w którym już od 8 października 1648 r. sprawował funkcję prepozyta „z racji powołania” (*ratione vocationis*). Informacja ta wskazuje, że objął już wówczas profesurę na Wydziale Prawa – niewykluczone, że była to od razu Katedra Praw Nowych, którą z całą pewnością zajmował 15 października 1650 r. Dnia 12 października 1651 r. przedstawił Łańcucki w Kolegium Prawniczym kolejną tezę, dotyczącą alienacji rzeczy posiadanej prawem emfiteutycznym (*Quaestio de*

Karta tytułowa rozprawy Wojciecha Łańcuckiego *Quaestio de possessione et bona fide ad praescriptionem requisitis*, Kraków 1648 (BJ 16186 I Mag. St. Dr.)

emphiteuticae rei alienatione..., Kraków 1651), której obrona pozwoliła mu zdobyć stopień bakałarza praw. Już w następnym roku (29 października) przedłożył do dysputy rozprawę dotyczącą wolności kościelnych (*Quaestio iuridica de iure immunitatis ecclesiasticae...*, Kraków 1652). Doktorat obojga praw uzyskał jednak dopiero na podstawie kolejnej *quaestio* dotyczącej podobnych jak poprzednia zagadnień (*Quaestio iuridica de immunitate ac libertate ecclesiastica...*, Kraków 1658), przedstawionej w kolegium 4 lipca 1658 r.

Podczas tzw. potopu szwedzkiego należał Łańcucki do grona akademików sprzeciwiających się kapitulacji Krakowa przed Szwedami, a potem do czołowych przeciwników składania przysięgi na wierność królowi Karolowi Gustawowi. Gdy uniwersytet uległ tymczasowemu rozwiązaniu, wraz z m.in. Adamem Roszczewiczem i Samuelem Formankowiczem strzegł mienia uczelni przed uszkodzeniem i grabieżą. W latach 1648–1686 był dziesięciokrotnie prepozytem i aż trzydziestokrotnie radcą Kolegium Prawniczego, a także kilkakrotnie (m.in. w semestrach: zimowym 1659/1660, zimowym 1682/1683 i letnim 1683) dziekanem Wydziału Prawa. W późniejszym okresie sprawował trzynastokrotnie funkcję rektora uniwersytetu (1661–1683). Był także prowizorem Bursy Prawników (1684–1686), a w 1681 r. został mianowany podkanclerzym uniwersytetu, w którego gestii pozostawały jedynie sprawy Wydziału Prawa. Jako rektor był mocno zaangażowany w konflikty uniwersytetu z biskupem Trzebickim, z którym spierał się nawet na forum papieskiego Trybunału Roty. Skutecznie bronił pozycji uniwersytetu w sporze z jezuitami, zabiegając przy tym o protekcję wpływowych magnatów i kolejnych monarchów. Wydał wiele mandatów i zarządzeń mających na celu usprawnienie działania uczelni oraz przywrócenie dyscypliny wśród kadry nauczającej i studentów. O uniwersytecie nie zapomniał także w swej ostatniej woli, zapisując Kolegium Więszemu swoją bibliotekę, a Kolegium Prawniczemu – legaty pieniądze.

Od 1637 r. pracował jako nauczyciel w Kolegium Lubrańskiego w Poznaniu, a w 1641 r. został powołany przez prymasa Macieja Łubieńskiego na prefekta gnieźnieńskiego seminarium duchownego i rektora tamtejszej szkoły (wtedy przez pewien czas był również prywatnym nauczycielem W. Szołdrskiego). Za pontyfikatu Piotra Gembickiego (1642–1657) pracował w konsystorzu biskupim krakowskim; przed 15 października 1650 r. objął kanonie przy kolegiacie św. Anny w Krakowie i kościele św. Michała na Wawelu. Od 28 października 1651 r. był dyrektorem Kolegium Lubrańskiego w Poznaniu, wrócił jednak do Krakowa, nie skończywszy zapewne trzyletniej kadencji. W 1653 r. (przed 18 kwietnia) został powołany na kanclerza kapituły przy krakowskiej kolegiacie Wszystkich Świętych; przez pewien czas był także jej prokuratorem. Od 1654 r. był proboszczem w Luborzycy i występował z tytułem archidiacona pileckiego. Już w 1669 r. został wybrany na kanonika katedralnego krakowskiego; godność tę objął jednak dopiero w 1680 r., po śmierci niechętnego mu ordynariusza, Andrzeja Trzebickiego.

Zmarł w Krakowie 25 lipca 1686 r. W swym testamencie zapisał pewne sumy na budowę kolegiaty św. Anny oraz kościoła i szpitala w Luborzycy, a także ufundował

stypendia dla studentów pochodzących z jego rodzinnej miejscowości, Skawiny, oraz przeznaczył fundusze na naukę śpiewu w tamtejszej szkole. Nie zapomniał również o Kolegium Prawniczym, przeznaczając dla jego członków specjalny fundusz do podziału na konwokacjach.

AUJ rkps 49 p. 59–225, *passim*; AUJ rkps 208 s. 57, 352; BJ rkps 5359 II t. 6, fol. 235–238; Estreicher Bibliografia t. 21, s. 49–50; L. Hajdukiewicz, *Łańcucki Wojciech*, PSB, t. 18, Wrocław 1973, s. 206–207; Michalewiczowie 1 s. 542–543 (nr 961), 547–548 (nr 972); Michalewiczowie 5/1 s. 19, 116; Pietrzyk Poczet s. 192.

Krzysztof Fokt